

Arrest

nr. 256 572 van 16 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2020 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer J.M.A. dient op 6 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2016 wordt hij als vluchteling erkend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. Verzoekster dient op 31 januari 2020 bij de Belgische ambassade in Islamabad, Pakistan, een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de

heer J.M.A. Op 7 mei 2020 weigert de gemachtigde van de destijds bevoegde minister de afgifte van het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10.1.1.4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Overwegende dat de aanvraag werden ingediend door [J.K.B.], [°...], van Afghaanse nationaliteit teneinde haar vermoedelijke echtgenoot [J.M.A.], [°...], erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een huwelijkscertificaat wordt voorgelegd, opgesteld op 24/07/2019 voor een huwelijk afgesloten op 27/10/2015.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, en haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van artikel 21 IPR-codex;

Overwegende dat artikel 21 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat meneer [J.M.A.] in zijn asielaanvraag daterende van 29/03/2016 naar eer en geweten verklaarde : "9 dagen voor mijn vertrek, ging ik voor mijn verlof naar mijn dorp. Ik wilde alles in orde maken voor mijn huwelijk Ik wilde trouwen, omdat ik al zo lang verloofd ben. Maar mijn vader en schoonvader zeiden dat mijn leven belangrijker is dan het huwelijk".

Overwegende aldus dat meneer [J.A.] verklaarde dat hij " wilde" trouwen - en dus nog niet gehuwd was - en dat er nu een huwelijksakte voorligt met als huwelijksdatum 27/10/2015 en aldus laat uitschijnen dat hij gehuwd was vóór zijn komst naar België.

Overwegende dat meneer [J.M.A.] de verklaringen in zijn asielaanvraag heeft ondertekend, duidelijk kennis genomen van de melding dat "hij zich blootstelt aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan hij het bestaan verborgen heeft, zouden kunnen geweigerd worden zich bij hem te voegen".

Overwegende dat in dit geval blijkt dat deze gegevens geenszins de inhoud van het administratief dossier bevestigen: het administratieve dossier maakt enkel van een verloofde.

Echter volgens de ingediende visumaanvraag willen betrokkenen nu laten geloven dat ze alsnog gehuwd waren voor de aankomst van de man in België. Echter gelet op de tegenstrijdigheden met het administratieve dossier kan niet anders dan gesteld worden dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging.

Overwegende bovendien dat het voorgelegde document een verklaring op eer is door getuigen en geen conforme huwelijksakte. Gelet op al deze elementen kan de huwelijksakte aldus niet worden weerhouden, als bewijs voor de huwelijksband en bijgevolg kan het huwelijk niet erkend worden in België."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 21 en 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekster wil opmerken dat er in casu duidelijk sprake is van schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en totale willekeur

Wanneer alle gevraagde documenten door verzoekster werden neergelegd dient door verweerder een objectieve en gemotiveerde beslissing te worden genomen.

Dat is in casu niet gebeurd.

Dit is in casu niet gebeurd.

Verwerende partij heeft duidelijk de feiten verkeerd begrepen en vastgesteld.

Verzoekende partij en haar echtgenoot hebben niet gelogen maar zijn duidelijk totaal misverstaan.

Zij waren officieel gehuwd. Het is juist dat de echtgenoot verzoeker het land verliet voor het huwelijksfeest, doch zij waren reeds getrouwd.

Volgens de Afghaanse cultuur is het huwelijk het ritueel, niet het document an sich.

Zij waren officieel gehuwd maar het huwelijksfeest heeft de echtgenoot niet kunnen bijwonen. Verzoeker voegt in stukken 2 foto's van het huwelijksfeest bij afwezigheid van de echtgenoot. Ook dit is niet abnormaal, als de echtgenoot niet aanwezig is dan dient toch de huwelijksrituelen op Afghaanse wijze verder gezet, zelfs bij afwezigheid van de echtgenoot.

Het bewijs van de huwelijksband is wel degelijk geleverd.

Dat verzoekster opmerkt dat in casu eveneens sprake is van de zorgvuldigheidsverplichting daar de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen .

[...]

Dat derhalve door verweerder weinig zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd door dergelijke beslissing verzoekster, van wie toch niet kan verwacht worden dat zij komt om te genieten van de voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging, zo beperkt te motiveren.

Met 'openbare orde' worden die beginselen bedoeld die voor de Belgische samenleving zo belangrijk zijn dat er niet van kan worden afgeweken door de toepassing van buitenlands recht.

Deze beginselen vormen dus een uitzondering op de normale IPR-regels, die in bepaalde gevallen leiden tot de toepassing van buitenlands recht: de 'exceptie van openbare orde'.

Het artikel 21 Wb IPR is geschonden omdat in de regel de nationale wet van beide huwelijkskandidaten wordt toegepast zijnde het Afghaanse wet.

In het internationaal privaatrecht moet men wel steeds in gedachten houden dat men werkt met buitenlands recht, waar de concepten en beleidskeuzes van de wetgever kunnen verschillen van de Belgische. Deze verschillen op zich zijn onvoldoende om het buitenlands recht opzij te schuiven en te vervangen door Belgisch recht. De notie 'openbare orde' moet voldoende restrictief worden toegepast.

Het Wetboek IPR geeft twee beoordelingscriteria. Er moet rekening worden gehouden met:

de intensiteit van de aanknopng van de situatie met de Belgische rechtsorde enerzijds en

de ernst van de gevolgen voor het specifieke geval als er een uitzondering wordt gemaakt anderzijds.

Deze beoordelingscriteria werden niet gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Hierdoor komen verzoeksters rechten van verdediging in het gedrang en is artikel 21 Wb IPR duidelijk geschonden.

[...]

Verder merkt verzoekster op dat deze beslissing zou genomen zijn door een afgevaardigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder dat een handtekening van deze [H.V.L.] is terug te vinden in de verzoekster betekende beslissing zelf.

Dat de weigeringsbeslissing derhalve op een niet-rechtmatige manier werd genomen en opnieuw verzoeksters rechten van verdediging aantast en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

Wat de weigeringsbeslissing zelf betreft, merkt verzoekster ivm de schending van artikel 27 Wb IPR het volgende op :

Artikel 27 is geschonden in die mate dat onder openbare orde verstaan wordt de internationale privaatrechtelijke openbare orde begrepen. Het Hof van Cassatie begrijpt hieronder de beginselen die essentieel zijn voor de morele, politieke en economische orde van België (Hof van Cassatie - C.04.0430.F van 18 juni 2007).

Iedere casus zal in concreto beoordeeld moeten worden. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt in het bijzonder rekening gehouden met:

de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en

de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen (hogere grief ivm artikel 21 Wetboek IPR).

Bepaalde gevolgen van een huwelijk dat geldig in het buitenland is afgesloten kunnen wel in België erkend worden. Dat is de verzachtende werking van de openbare orde.

Wetsontduiking

Er moet geen rekening worden gehouden met feiten en handelingen die gesteld zijn met als enige doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht (artikel 18 Wetboek IPR).

Verweerder stelt verder in weigeringsbeslissing dat er sprake is van

“dat de echtgenoot heer [K.A.] in zijn asielaanvraag verklaard heeft dat hij wou trouwen en dus niet getrouwd was.

-dat er sprake is van een frauduleuze handeling met als enig doel te kunnen genieten van de voordeligere bepalingen inzake gezinshereniging

Dat verzoekster opnieuw opmerkt dat door verweerder in de weigeringsbeslissing niet wordt gemotiveerd waarom met de door verzoekster aangebrachte bewijzen zijnde de huwelijksakte kan weerhouden worden.

Verzoekster dient op te merken dat verweerder één en ander totaal misverstaan heeft:

Nadat men volgens de Afghaanse manier getrouwd was zijnde samen met de vader en moeder en het overhandigen van goud en olie met de Mollah heeft de echtgenoot Afghanistan dienen te verlaten gezien de dreiging van de Taliban.

De 'Neka' was geschied.

Volgens verzoekster echtgenoot wou dus niet vluchten maar was wel degelijk getrouwd en nadien genoodzaakt.

Volgens de Afghaanse cultuur is het huwelijk ritueel, niet het document an sich. Zij waren officieel gehuwd maar het afsluitend huwelijksfeest heeft de echtgenoot niet kunnen bijwonen.

Het bewijs van de huwelijksband is wel degelijk geleverd.

[...]

Dat in casu duidelijk sprake is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering zonder dat werd rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde huwelijksakte.

[...]

Dat derhalve duidelijk sprake is van machtsmisbruik in hoofde van verweerder daar eenzijdig zomaar bijkomende voorwaarden worden toegevoegd zijnde een interpretatie zonder dat deze teruggevonden kunnen worden in enige wettelijke bepaling.

Dat de documenten afdoende zijn en deze zijn waarachtig."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toegepaste rechtsgronden, namelijk artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 21 en 27 van het WIPR. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Er wordt geduid dat een 'huwelijkscertificaat' werd voorgelegd dat is opgesteld op 24 juli 2019 voor een huwelijk afgesloten op 27 oktober 2015. Verweerder wijst evenwel op een uitdrukkelijke verklaring van de beweerdde echtgenoot in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op 29 maart 2016 dat hij nog niet was gehuwd voor zijn vertrek uit het land van herkomst. Er is volgens verweerder dan ook sprake van een 'frauduleuze handeling', waardoor toepassing dient te worden gemaakt van de openbare orde-exceptie. Daarenboven wijst verweerder erop dat het voorgelegde document in werkelijkheid een verklaring op eer door getuigen is en geen conforme huwelijksakte. Om al deze redenen weigert verweerder de erkenning van het buitenlandse huwelijk in België en aanvaardt hij het voorgelegde stuk niet als bewijs van de huwelijksband.

Op basis van deze voorziene motivering kan verzoekster niet worden bijgetreden in haar standpunt dat er sprake is van een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering. De motivering geeft er net blijk van dat de concrete stukken zoals deze voorlagen, net als de concrete gegevens van het individuele dossier, in rekening zijn gebracht.

De voorziene motivering stelt verzoekster op voldoende wijze in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekster toont een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de gedane beoordeling wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster vroeg een visum lang verblijf met het oog op de gezinshereniging met haar echtgenoot die erkend vluchteling is in België. Het is niet betwist dat zij zich aldus beriep op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...].”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet voorzien als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Het in de bestreden beslissing aangehaalde artikel 27 van het WIPR luidt in zijn § 1 verder als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld

overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

[...]"

De artikelen 18 en 21 van het WIPR, waarnaar in deze bepaling wordt verwezen, luiden als volgt:

Artikel 18:

"Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht."

Artikel 21:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

De vraag rijst vooreerst of verzoekster de ingeroepen huwelijksband met officiële documenten heeft kunnen aantonen. Zoals verweerder aangeeft in de bestreden beslissing, moet in dit verband worden vastgesteld dat inzake het door verzoekster voorgelegde 'huwelijkscertificaat' dat is opgesteld op 24 juli 2019 voor een huwelijk afgesloten op 27 oktober 2015, bij de legalisatie van dit stuk door de Belgische consul werd vermeld dat het *"geen officieel document [is], maar een verklaring op eer (affidavit)"*. Verzoekster gaat op geen enkele wijze concreet in op het motief in de bestreden beslissing dat het voorgelegde stuk een verklaring op eer door getuigen is en geen conforme huwelijksakte. Zij weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont niet aan dat het voorgelegde stuk alsnog is te beschouwen als een Afghaanse authentieke akte (of rechterlijke beslissing). Bijgevolg kan geenszins worden aangenomen dat verzoekster het bewijs van de huwelijksband heeft geleverd aan de hand van officiële documenten. Op geen enkele wijze geeft verzoekster ook aan dat zij zou zijn verhinderd om een officieel huwelijksdocument voor te leggen, of duidt zij waarom dit niet mogelijk zou zijn.

Verweerder heeft zich trouwens niet beperkt tot de vaststelling dat geen 'conforme huwelijksakte' voorligt. Hij heeft de gegevens zoals vermeld in de voorgelegde verklaring op eer door getuigen getoetst aan de gegevens van het administratief dossier, met name de verklaringen van de te vervoegen persoon in België in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Verweerder stelde vervolgens vast dat de in België te vervoegen persoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk verklaarde nog niet te zijn gehuwd voor zijn vertrek uit Afghanistan, waardoor de thans voorgelegde verklaring op eer door getuigen die het tegendeel stelt strijdig is met de eerdere verklaringen van de te vervoegen persoon in België. Hij is van mening dat omwille van deze manifeste tegenstrijdigheid geen enkele bewijswaarde kan worden toegedicht aan de voorgelegde verklaring op eer door getuigen.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is deze beoordeling geenszins als *"totaal willekeurig"* te beschouwen. Verweerder heeft slechts rekening gehouden met de concrete gegevens van het dossier zoals deze bij hem voorliggen. Evenmin blijkt dat verweerder niet de nodige objectiviteit in acht heeft genomen bij de beoordeling van de voorgelegde stukken.

Verzoekster betoogt nog dat verweerder de feiten verkeerd heeft begrepen en vastgesteld. Zij stelt dat er sprake is van een misverstand. Zij stelt wel degelijk officieel te zijn gehuwd met de referentiepersoon. Zij stelt dat de referentiepersoon het land verliet nadat zij waren getrouwd, maar voor het huwelijksfeest. Zij geeft aan foto's te voegen van het huwelijksfeest dat in afwezigheid van de referentiepersoon werd gehouden, wat volgens haar niet abnormaal is in Afghanistan. Zij betoogt dat het bewijs van de huwelijksband wel degelijk is geleverd.

Verzoekster weerlegt met haar betoog de vaststelling niet dat het voorgelegde document geenszins een conforme huwelijksakte uit Afghanistan is. Zij betwist niet dat het in werkelijkheid niet meer is dan een verklaring op eer door getuigen.

Verder merkt de Raad op dat, zoals dit blijkt uit de stukken van het administratief dossier, de referentiepersoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in 2016 verklaarde België te zijn binnengekomen op 12 december 2015 en ongeveer 2 maanden en 8 dagen daarvoor te zijn vertrokken uit Afghanistan. Hij gaf aan via Iran, Turkije, Bulgarije, Turkije, Bulgarije, Servië en onbekende landen naar België te zijn gereisd. Zoals verweerder correct stelt in zijn beslissing, gaf de referentiepersoon niet aan reeds te zijn gehuwd in Afghanistan, enkel er te zijn verloofd. Hij stelde als volgt: *“9 dagen voor mijn vertrek, ging ik voor mijn verlof naar mijn dorp. Ik wilde alles in orde maken voor mijn huwelijk. De 6de dag klopte de taliban op de deur. Mijn broer, F., en ik zijn langs de achterkant ontsnapt. [...] ik wilde trouwen, omdat ik al zo lang verloofd ben. Maar mijn vader en schoonvader zeiden dat mijn leven belangrijker is dan het huwelijk. Mijn vader en schoonvader hebben alles georganiseerd zodat ik kon vertrekken. De laatste dagen heb ik me verstoppt bij mijn schoonvader tot ik kon vluchten.”*

Verweerder heeft op correcte gronden vastgesteld dat de voorgelegde verklaring op eer door getuigen die spreekt over een huwelijk op 27 oktober 2015 strijdig is met de eigen verklaringen van de referentiepersoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in 2016. Hierin verklaarde deze nog niet te zijn gehuwd voor zijn vertrek uit Afghanistan, terwijl het voorgelegde stuk dit wel stelt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er slechts sprake zou zijn van een misverstand. De Raad merkt trouwens nog op dat blijkens de eigen verklaringen van de referentiepersoon deze Afghanistan reeds had verlaten op het ogenblik dat volgens het voorgelegde stuk hij in dit land met verzoekster in het huwelijk zou zijn getreden. Verzoekster plaatst tegenover dit alles een blote bewering dat het huwelijk wel degelijk reeds zou hebben plaatsgevonden voor het vertrek van de referentiepersoon uit Afghanistan, waarmee zij evenwel niet aantoont dat het bestuur is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De thans voorgelegde foto's lagen verder niet voor bij de aanvraag, zodat niet blijkt dat verweerder hiermee rekening kon of diende te houden. Er blijkt niet dat deze dienstig kunnen worden aangebracht in het kader van de huidige procedure. Verzoekster geeft trouwens ook zelf aan dat de referentiepersoon niet op de foto's staat, omdat deze het land reeds had verlaten. Hoe hieruit moet blijken als zou er wel degelijk reeds een huwelijk in aanwezigheid van de beide echtelieden hebben plaatsgevonden voor het vertrek van de referentiepersoon, is de Raad niet helemaal duidelijk. Verzoekster kan ook niet uitleggen waarom er dan wel foto's zijn van het huwelijksfeest in afwezigheid van de referentiepersoon, maar niet van het huwelijksritueel waarop volgens verzoekster de referentiepersoon wel nog aanwezig zou zijn geweest.

De Raad is van oordeel dat de bestreden beslissing dat verzoekster zich niet kan beroepen op de gezinshereniging met de referentiepersoon in België overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voldoende grondslag vindt in de vaststellingen dat, enerzijds, geen officiële huwelijksakte voorligt maar enkel een verklaring op eer door getuigen en, anderzijds, de voorgelegde verklaring op eer door getuigen die melding maakt van een huwelijk in Afghanistan op 27 oktober 2015 manifest in strijd is met de eigen verklaringen van de referentiepersoon in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming uit 2016, waardoor dit geenszins als (geldig) bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard. Verzoekster toont immers ook niet aan dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om officiële documenten van een huwelijk te kunnen voorleggen. Zij maakt niet aannemelijk dat de voormelde motieven en vaststellingen niet konden volstaan om de afgifte van het gevraagde visum te weigeren of dat een ruimere beoordeling en motivering zich opdrong.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of een onzorgvuldige feitenvinding. Een kennelijke onredelijkheid in de motieven kan evenmin worden vastgesteld. Er blijkt niet dat voorwaarden werden toegevoegd aan de wet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4° en 12bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Machtsmisbruik wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu het motief in de bestreden beslissing dat geen officiële huwelijksakte maar enkel een verklaring op eer door getuigen voorligt niet onderuit wordt gehaald en verzoekster ook niet aantoont dat onmogelijk officiële huwelijksdocumenten kunnen worden voorgelegd, blijkt niet dat verzoeksters betoog inzake artikel 27 juncto artikel 21 van het WIPR dienstig is en aanleiding kan geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat dit afbreuk kan doen aan de hierboven aangehaalde

motieven die de bestreden beslissing reeds voldoende dragen. Gelet op artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR is trouwens ook enkel de rechtbank van eerste aanleg bevoegd om te oordelen aangaande betwistingen inzake de rechtsgeldigheid van een buitenlandse authentieke akte.

2.2.4. Verzoekster merkt nog op dat het afschrift van de bestreden beslissing dat zij mocht ontvangen weliswaar aangeeft dat de beslissing is genomen door attaché H.V.L., maar deze geen handtekening bevat.

De Raad merkt op dat het gebrek aan ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing de rechtsgeldigheid van deze beslissing op zich nog niet aantast (cf. RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste zou zijn zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is, zoals verzoekster meent te kunnen stellen, kan dan ook niet worden bijgetreden. Het is wel vereist dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde, voor het nemen van de beslissing bevoegde, persoon.

Zoals reeds werd gesteld, geeft de bestreden beslissing aan te zijn genomen door attaché H.V.L. Bijgevolg is verzoekster in staat om in het kader van het thans voorliggende beroep te betwisten dat deze ambtenaar daadwerkelijk de vereiste functie uitoefent of bevoegd was voor het nemen van deze beslissing.

Het administratief dossier bevat verder een beslissingsformulier, aangemaakt en gevalideerd door attaché H.V.L. Het dossier bevat ook een tweede beslissingsformulier, waarin op basis van de gegevens van het dossier en de voorgelegde stukken wordt beslist tot weigering van de visumaanvraag. Dit formulier bevat de elektronische handtekening van attaché H.V.L. Bijgevolg blijkt uit de voorliggende stukken genoegzaam dat attaché H.V.L. de bestreden beslissing heeft genomen. De bestreden bestuurshandeling kan wel degelijk worden toegerekend aan een welbepaalde ambtenaar. Met zijn handtekening heeft deze zich de beslissing toegeëigend.

Aangezien er blijkens het administratief dossier voldoende elementen bestaan om te besluiten dat attaché H.V.L. werkelijk de eindbeslissing heeft genomen en niet wordt betwist dat een attaché gemachtigd is om deze beslissing te nemen, toont verzoekster verder niet aan op welke wijze haar belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat het haar ter kennis gebrachte afschrift van de bestreden beslissing niet was voorzien van een handtekening van de steller van de akte.

Het door verzoekster aangevoerde vormgebrek kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zij toont geenszins aan dat haar rechten van verdediging of de ingeroepen beginselen van bestuur zijn miskend.

2.2.5. In zoverre verzoekster zich beroept op de rechten van verdediging merkt de Raad nog op dat zij ter ondersteuning van haar visumaanvraag alle volgens haar relevante gegevens en stukken heeft kunnen voorleggen. Zij toont alvast niet aan dat dit haar werd verhinderd. In deze omstandigheden toont zij geen schending aan van haar rechten op verdediging in de administratieve procedure.

2.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS